

Forfatter Paul Maroni udtaler, at Slægten i Nutiden bliver mere og mere disponeret til at begaa Utugt. Dette har sin Grund i Mangel paa Vilje til Selvbeherskelse. Se vi hen til Middelalderen, da er dens absolute Kyskhedsfordring en mægtig Støtte for Slægtens Vilje til Selvbeherskelse, og denne har altid sin store Indflydelse paa Individets Karakter og Aandsliv. Om end hin Tid havde Brøst paa andre Maader, saa var den dog rig paa levende Tro og paa Varme og Begejstring for store Ideer.

I Modsætning dertil gjør vor Tid store Fremskridt paa de Omraader, som den Gang stagnerede, men den er sædelig slap og har følelig Mangel paa Aand og Idealitet. Men man lærer ogsaa i Nutiden de unge Mænd, at Usædelighed er en Nødvendighed, og at Afholdenhed aandelig forkrøbler og fordummer Individet. Og dog maa man utvivlsomt gennem Erfaring erkjende, at Misbrug af Kjønsdriften oftere ødelægger Sjæl og Legeme end Afholdenhed, og at den bringer mange aandelig forkrøblede og fordummede Individer ind i Verden. Ved et utøjlet Driftliv synker Slægten mere og mere ned i Naturalisme og Materialisme. Men hvor der findes Aandstømhed, der flygter ogsaa Livsglæden, og der gives Plads for den moderne Pessimisme, som er Livslede.

Men hvad enten de en Gang givne Drifter forædles eller synke ned til Dyriskhed, saa har dog Naturen sine oprindelige Grundformer, som ikke kunne rokkes; derfor vil det altid være vanskeligere for Mandkjønnet end for Kvindekjønnet at naa sædelig Renhed.

Ser man hen til Dyrene, saa vil man ogsaa her finde, at det er det første Kjønn, der begjærer, og det andet, der søger at unddrage sig Tilnærmelsen. Det nytter ikke at anføre vilde Folkeslag som Vidnesbyrd mod Kvindens oprindelige Kyskhed, thi dels af Vane, dels i den Tro, at hun skal være den Stærke undergiven, bøjer hun sig for hans Vilje.

Den normale Kvindes Blufærdighed er ikke tillært, den er et Led i Rækken af de Naturgaver, der udgjøre vort Kjønns Ejendommelighed eller vor Kvindelighed. Blufærdigheden fordrer ikke alene, at Kvinden skal være ren for Guds og sit eget Øje, den tilskynder hende ogsaa at vaage over sit Kjønns sædelige Ære. Dette Instinkt, mener jeg, er bestemmende for Kvindens Forhold til Sædelighedssagen; det paalægger hende Kyskhedsforpligtelse som Betingelse for Samfundets Lykke og Bestaaen.